

gozd drva sekat. Dečka sta podirala veliko bukev, a oče je stal na strani v grmovji, ne sluteč, da bo se drevo podrlo, in glej ta trenotek se bukev podere, debela svrž nesrečniku glavó prebije, mu polomi obe roki in eno nogo, da se je takoj mrtev zgrudil.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Znanе resolucije Slovenskega društva so pri Slovencih, Hrvatih, Nemcih in Italijanih vzbudile nekšno pozornost, znamenje, da vendar misel o „jugoslovanskem klubu“ v državnem zboru prihodnjem zasluži prevdarka. — Nemški liberalci tolažijo se, da ministerstvo Taaffejevo razpada, a zopet so za eno laž bogatejši. — Koroški Slovenci pogrešajo narodnih advokatov in notarjev, duhovščina, nekaj učiteljev in kmetov itd. bije težki boj za obstanek slovenstva na Koroškem, toda častno. — Gornje-avstrijski konservativci se uže pripravljajo na volitve v državni zbor. — Zopet prejeli so na Dunaji liberalca goljufa, nekega Nadererja, mož je baje izneveril „samo 10.000 fl. — Grof Koronini je v Gorici poročal o svojem delovanji v državnem zboru in povdarjal potrebo italijanske univerze v Trstu ali saj pravoslovne akademije. — Vogerski minister Tisza, kalvinski papež imenovan, išče škofo pridobiti za preosnovó gosposke zbornice, Donavu namerava v 12 letih strugo popraviti, stroškov bi bilo 15 milijonov. — Kakor liberalnim Nemcem pišejo novine tudi Madjarom zvečinoma Judi z navadno drznostjo; slednji začeli so sedaj napadati največjega domoljuba hrvatskega, škofa Strossmajerja; proglašajo ga za sovražnika vogerskej državi, zahtevajo, naj ga vlada odstavi in izžene ali v kakšen samostan zapre. V Zagrebu pa preganjajo nezavisne časnike, tako je urednik Pozorjev na 7 mesecev v ječo obsojen. To bode slab sad rodilo, kar je razjarjeni Starčević celo v deželnem zboru izjavil, češ, da naj Madjari pazijo ter v svojej ošabnosti ne prezirajo Slavjanov! — Vogerski Rumuni zahtevajo rumunsko univerzo ali vseučilišče; Madjari jim nje gotove ne dovolijo kmalu. V Bosni in Hercegovini se pa marljivo nemči in madjari.

Vnanje države. Nemški izseljenci so se uže v Afriki sprli z zamorci in je v Kamerun trebalo dveh vojnih ladjij poslati, da nezadovoljne črne reveže postreljati pomagata; v Novi-Seelandiji pa so nemški naseljenci od divjakov bili premagani. — Italijani tudi iščejo kaj od Afrike pograbit, 12.000 mož odpelje se v Asad ob Rudečem morji, tudi čujemo, da bodejo Italijani pomagali Angležem prodirati v Hartum, za to uslugo smejo vzeti Suakim in Masavo. — Francozi dobili so novega vojnega ministra, ki je sklenol 20.000 vojakov nad Kitajce poslati.

— Slovanski Bolgari bodo 1000letnico sv. Metoda sami in slovesno obhajali, knez se udeleži svečanosti; bolgarska knježevina šteje čez dva milijona duš. — Čerkesi zopet divjajo v Mali Aziji in Carigradu, da se jih sam turški sultan boji. — V Odesi so ruski Judi se uprli policajem pa o d vojakov bili užugani. — Nemški cesar 88letni Viljelm tako boleha, da se malo iz postelje upa. Nemški državni poslanci hočejo borzo obdačiti in bogate Jude navrtati, vsi liberalci solze točijo. — Zavoljo potresov je na Španskem iz pokrajine Granadske pobegnilo 40.000 ljudi; revščina je velika.

Za poduk in kratek čas.

Od Pohorja do Adrije.

Bilo je dne 28. decembra 1884, ko se zdrdam, ali odle vlečem do železniške postaje na Velki, kajti dva konja sta nas treh na sankah komaj vlekla. Snežilo je prav na debelo. Pa to nič ni delo meni, ker bil sem v menčikov zavít s kapuco čez glavo. Mnogotere misli so mi rojile po glavi; izmej vseh najljubša mi je bila ona, da za nekoliko dni spred oči zgubim pohorske trdnjave in bodem gledal tam za morjem visoke mestne palače. Kmaló prisopiha železniški hlaçon in odnese proti Šentlorenški postaji, v resnici pa me zanese v zamete. Imeli smo tamkaj srečo čakati dve uri na vožnjo. Med potniki čujem zabavljice na služevne ljudi. Tako se od Brezna do Maribora vozarimo štiri ure. Moral sem potem še čakati dunajskega poštnega vlaka do ednajstih. Vstopivši v „restavracijo“ sedem za okroglo mizo, ukažem prnesti večerje, katero zalivam s penasto pivo. Lahko bi tu naslikal kako podobo iz Mariborskega mestnega življenja, pa opustim.

Dakle prepustivši meščane samim sebi, se vojskujem prvokrat v svojem življenji z mestnim „biftekom“. Dokončavši vojsko se poravnava z natakarmem, na to se podam v čakalnico. Računil sem pa tako: sedaj od 1/2 12. ure mirno počivaš in spiš, kar se da na goli deski. A pravijo, človek obrača, Bog pa obrne, moj načrt pa je obrnil Franc Ahac okrajni naddesetnik. Ravno se potisnem v kotichek kupeja, ko mi se za petami prekopicava in za mano prikobaca mal, čokast, vojak, in za njim petórica vojaških uniform. Zbaše se na kupejeva tla. Sedaj se prične poslovljanje, da me je vže jela glava boleti. Videl sem, da mi naddesetnik, muhasti Ahac, za to noč spanje vzame. Naj bo, si mislim, zato ga ne grem tožit. Ahac pa ugledavši mojo duhovski uniformirano malenkost se hlastno k meni pritigne, kakti k staremu kolegi. Vname se preživa govorica mej nama; lahko bi celo brošurico najnih pomenkov spisal. Zapišem tu samo dve strani najnega